

ства, без да е явено в своята яснота, запазвайки скрития си смисъл. "Неразгадаемият шифър - казва Ясперс - е единствено-то възможно слово на трансценденцията на екзистенцията...- Шифърът е посредник между трансценденцията и съществуващия. Той не се разчита от общо разбиране, то съзира в него единствено външния му вербален рисунък, докато смисъла му се открива на конкретната екзистенция" ⁵. Съдържанието на шифъра е ирационално, - то може да се усети, долови, но трудно да се обясни с дума. "Човекът-на-прозореца"- какъвто е Яворовият лирически герой от цикъла "Прозрения" - е езиков медиум на битието, но прозорецът е колкото място за говорене, толкова и място мълчание. Човекът, който мълчи, е човек, който има какво да ни каже." ⁶

Екзистиращият човек получава екстатично знание за света. Той изпада в метафизично състояние, което е чисто лично-но, субективно изживяване на нескритостта на битието. То е неизразимо с думи и Другият не би могъл да го разбере. Затова и словото в стиховете на Яворов ще се откаже безпомощно в своята евокативна и комуникативна функция. Но това ще породи и състраданието от неспособността на човека за автентично контактуване със света и с Другия.

Да, тя е тук,
под моето чело.

.....
Уви, с език
човек не ще я никога издума.

("Една дума")

И може би в заключена тъмница
от своя зов аз слушам ек.

("Песента на човека")

Затова и лирическият аз ще откаже да говори, потресен от непостижимостта на узната тайна:

Сърце ми всичко знае - вечно ще мълчи....